

חיה, ידעתי שאם מנצלים אותי, אני אציל אותם."

רציתי ללכת מהעולם!"

מתוך סקרנות למדה נדיה קרווא וכתוב בכתיסתפר בפולין. אחריכך, כשהיתה בכיתה היתומים, היה לה רכוש — ספר האגדות של הנס כריסטיאן אנדרסן, שאותו למדה בעל-פה. לילה אחד באה אשה בשם מריה לביתה היתומים, ולקחה את נדיה ואת אריה לארץ-ישראל. "בשרההתעופה", נזכרת נדיה. "קניתי רומן שסיפר על כחור ערבי החוטף כחורה. אז נשבעתי שאני אתחתן עם אחד כזה." נדיה היתה אז בת 13. השנה היתה 1963.

כשבאו לארץ, נלקחו שני הילדים לקיבוץ המעפיל. הכל היה מוזר שם. אני הייתי לוקחת את האוכל ומחביאה אותו במגירות, עד שהיה מסריח. אחי היה מתבייש בי. אני הייתי מבוהלת ונהגתי ללכת אחרי אחי לכל מקום. מאמצת שלנו בקיבוץ העדיפה את אחי. "יום אחד שמעתי שאומרים שאני צריכה לעבור טיפול. נבהלתי וברחתי לכפר הרוא"ה. היתה שם מישפחה ער בית, אברעיסא. הם נראו כמו צוענים, אז ברחתי אליהם. בכיתי וניצלתי את הרגשות שלהם. הם קיבלו אותי נהדר, הלבישו לי שימלה כמו ערביה, שמו לי כחול בעיניים, הרגשתי נהדר, אך אחד לא נגע בי. "פיתאום הרגשתי שמישפחה זה

מדוע? מדוע? נדיה בחדר-המגורים בביתה בירושלים

על הקיר תלויות תמונות אנטי-מילחמתיות. מימין: תמונתו של הצלם רוברט קאפה ממילחמת האזרחים

לערבים מלוכלכים. פיתאום הרגשתי כאילו הכניסו לי סכין. הרי בפולניה היו קוראים לי יהודיה מלוכלכת. "אז הלכתי לנוחיות ובלעתי את כל הכדורים שהיו לי. זה השפיע אחרי כמה דקות ונרדמתי. התעוררתי בכיתה חוליים. שוטר שמר עליי. ביקשתי שישלחו אותי למוסד רתי. רציתי להיות קרובה לאלוהים, כדי שאשתנה, שתהיה לי אישיות יותר טובה. אבל גם במוסד הזה הרגשתי צביעות, אז ברחתי גם משם ומצאתי מישפחה תורכית בתליאני ועברתי לגור אצלם."

ומן קצר אחרי שבאה לארץ, ביקשו מנדיה להתגייר, מכיוון שאמה היתה נוצריה. אחיה עבר טקס ברית-מילה והיא היתה נוסעת במשך שנתיים, פעם בשבוע, לחיפה, ללימודים ולבחינות. היא נכשלה כמה פעמים, עד שלבסוף נמאס לה.

"שברתי כיסא וצעקתי שסכא שלי היה רב ואני הרגשתי מה זה להיות יהודיה. אני סבלתי בגלל זה, ואתם שולחים אותי? אם ככה, אז אני לא רוצה להיות יהודיה. אמרתי להם: ערבי ראי

الطفولة والحرب

בספרד, שבה נראה חייל ברגע שבו נפגע מכדור. מעל התצלום נכתב: מדוע? מעל ראשה של נדיה נראה פלקאט אחר. ובו נראה קן של ציפורים ומעליו טיל העומד ליפול לתוכו. במרכז התמונה כתוב: מדוע? מדוע? מדוע?

שהוא מנצל אותי — הוא היה לוקח את כל הכסף. "יום אחד הייתי חולה, והוא אמר שאני חייבת להופיע. הוא הכריח אותי. אז עזבתי אותו ובאתי לירושלים-המד" רחית. גרתי במלון ובליולות הייתי מו" פיעה לבד. הכסף שהרווחתי הספיק לי למחייה."

"למדתי מן התורכים!"

בירושלים-המזרחית הכירה נדיה את בעלה השני, שהיה אז שוטר: "היה מישוה שהיה שולח לי פרחים בלי לכתוב את שמו. יום אחד מגיע מישוה גדול ומפחיד ואמר שהוא מהפרחים. הוא אמר שאבוא איתו. הוא רצה לקחת אותי בכוח. הרמתי כוס גדולה של בירה וורקתי לו על הראש. "בעל-הבית הומין מיטטרה ובא עלי רביע, שהיה שוטר. היה בירור במקום ובסוף עלי אמר: מעכשיו את לא עובד רת. כואי נלך לקולנוע. "הוא היה גבר שחלמתי עליו — (המשך בעמוד 38)

שוון שאני אפגוש אני אתחתן איתו!" דבריה אלה שברו את הרבנים, והם הסכימו לגייר אותה ולכתוב בתעודת-הזהות שלה: "יהודיה". נדיה התגוררה תקופה מסויימת אצל המישפחה התורכית כבת-בית. "כל מה שהיה לי בראש זה לחפש את האהבה הגדולה שלא נכבית אף פעם, ושכנראה גם לא נמצאת בשום מקום."

המישפחה התורכית מצאה לה כחור וחיתנה אותה איתו. היא היתה בת 18, תמימה. "הוא לא היה יפה כמו שח"ד למתי. לא היה מי שיוסיכיר לי מה זה מין, והוא רצה את הזכויות שלו." אחרי שנה התגרשה. אז שמעה על כחור בשם טומי דיאבולו, שהיה עורך מופעי קירקס. היא רצתה לחזור להו" פיע, והלכה אליו. "כששמעתי שהוא צועני, הוא היה אובייקט טוב. הייתי מקבלת ממנו מכות. הוא ידע לאלף חיות והוא בעצמו היה מין חיה כזאת. הייתי מופיעה איתו עם נחשים ואש. גרנו על שפת-הים. זה היה כליכך רומנטי. "עד שפתחתי את העיניים וראיתי

נישואין לשוטר מוסלמי

נדיה ועלי רביע ביום חתונתם. עלי היה שוטר בירושלים והכיר את נדיה כשעבדה שם. לפני החתונה היא התאסלמה. רים. כשבאו, הם קיללו ואמרו שהער"בים לקחו אותי. בגלל היחס של ה מישפחה הזו, קיבלתי מודעות מישפחית. "השוטרים לקחו אותי לתחנה כי נתניה, וצעקו עליי איך אני הולכת

מונה מימין: נדיה ליד תצלום של יאסר ערפאת עם האפיפיו, שנתלה בחדר-השינה של הילדים, לפי בקשתם. בתמונה משמאל: נדיה עם שלושת ילדיה.